

“‘Peixos d’un mar sec’ m’ha tornat a donar totes les ganes d’escriure”

Josep Lluís Roig (Oliva, 1967) té una llarga carrera poètica al seu darrere. *Peixos d'un mar sec*, diu el poeta, és un llibre “desesperançadorament esperançat”.

El jurat ha atorgat el XXXVII premi de poesia Vicent Andrés Estellés, dotat amb 8.000 euros, a l’obra ‘Peixos d’un mar sec’, de Josep Lluís Roig (Oliva, 1967). El poeta hi construeix una veu poètica nova.

Josep Lluís Roig és autor de vuit llibres de poesia, la majoria distingits amb premis. També ha publicat tres obres de teatre i una novel·la, *El primer paradís* (2007).

—Quina relació té el llibre premiat amb els anteriors?

—És un llibre diferent de tots els que he fet fins ara, i això, des de la meua perspectiva, és un mèrit.

—Per què?

—Perquè volia fer una cosa que no estava segur de ser-ne capaç, explicar coses similars –perquè el món poètic no canvia tant–, però amb una veu diferent, o moderadament diferent. Això em va portar a plantejar el llibre com una conversa entre dues menes de poemes. Tot

el llibre és fet de dos en dos poemes, acarats, un de breu i més abstracte i un altre de més llarg i més narratiu, i que havien d’explicar el mateix, explicar el món i criticar-ne els aspectes més negatius de la societat actual.

—Primer pensàveu en la idea i després fèieu els dos poemes corresponents?

—No. Primer feia els poemes breus i després els llargs. Perquè em sembla que si vas amb idees abstractes ningú no es dona per al·ludit. Quan dic ningú em referesc a gairebé ningú.

—La vostra actitud moral es manté tan ferma com el primer dia?

—Espere que sí. Sincerament, perquè considere que el món no ha anat per bé, sinó per mal.

—Com indica el títol, *Peixos d’un mar sec*.

—El llibre és desesperançadorament esperançat. El poema final diu que la poesia és com el pus sota la ferida tancada. Per una banda, des de la meua perspectiva, és bo. Si no, sembla que tot és perfecte i, com a mínim, intente demostrar que no. És un llibre unitari en el tema, perquè tracta dels temes de sempre: territori destruït, llengua destruïda... Havia escrit que l’amor és un oasi a la vida i ara dic que és com un tot terreny sobre les dunes. En aquest sentit, sí que ha anat pitjor el món.

—D’on sorgeix el títol?

—És una citació del darrer llibre de Susanna Rafart, *Les tombes blanques. Contes de la Mediterrània*.

—Hi ha més homenatges?

—Explícits, no. Són més amagats que mai. El millor homenatge que es pot fer a un autor és utilitzar-lo.

—Algun poeta o poetes us han ajudat a trobar el nou camí?

—El camí al final és una qüestió de recerca molt personal. No he trobat un autor que m’il·luminara el camí. Més que trobar una llum, un autor concret, ha estat el fruit de la recerca. La voluntat de trobar un camí nou, que igualment podria no haver-lo trobat.

—El fet de canviar de veu indica que s’havia produït un cansament en la vostra activitat poètica?

—Més que cansament, que, per tornar a escriure les mateixes coses iguals, és millor no escriure-les. El llibre anterior em va costar cinc anys perquè no hi trobava el desllorigador. I ara, el vaig trobar ben aviat, i això et dóna vida, em va tornar a donar totes les ganes d’escriure. Ha estat una catarsi.

—El premi pot ser un punt d’inflexió?

—El punt d’inflexió ha estat descobrir que sóc capaç de canviar i el premi indica que la nova via ha agradat.

Lluís Bonada